

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **S. B.** skazanego z art. 207 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2024 r.
zażalenia obrońcy skazanego,
na zarządzenie Przewodniczącej IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego we Wrocławiu,
z dnia 22 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 294/24,
o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23
maja 2024 r., sygn. IV Ka 294/24
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 9 listopada 2023 r., sygn. II
K 361/22, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 maja
2024 r., sygn. IV Ka 294/24, S. B. został skazany za czyn z art. 207 § 1 k.k. na karę
6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszone
na okres 2 lat próby. W dniu 13 sierpnia 2024 r. do Sądu Okręgowego we
Wrocławiu wpłynęła kasacja obrońcy skazanego, w której podniesiono dwa zarzuty
obrazy art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. W kasacji obrońca

zawarł również wniosek „o wystąpienie na podstawie art. 193 Konstytucji, przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu ewentualnie przez Sąd Najwyższy do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, czy przepis art. 523 § 2 k.p.k. w zakresie w jakim wyklucza możliwość złożenia kasacji przez oskarżonego w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest zgodny z art. 32 ust. 1 i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP”.

Zarządzeniem z dnia 22 sierpnia 2024 r., Przewodnicząca IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 k.p.k., odmówiła przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę skazanego.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł obrońca S. B., „zarzucając naruszenie przepisów, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to art. 523 § 2 k.p.k. poprzez jego niezasadne zastosowanie i odmowę przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę w sytuacji, gdy przepis ten w zakresie, w jakim wyklucza możliwość złożenia kasacji przez oskarżonego w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest zgodny z art. 32 ust. 1 i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP” (tak w zażaleniu).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego S. B. nie jest zasadne.

Słusznie w zaskarżonym zarządzeniu wskazano, że skoro kasacji w sprawie nie wniósł podmiot kwalifikowany i nie jest ona oparta przez obrońcę na uchybieniach o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, to kasacja wniesiona od prawomocnego wyroku wymierzającego karę inną niż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, jest niedopuszczalna z mocy ustawy i zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. musiała nastąpić odmowa jej przyjęcia.

Sąd Najwyższy w pełni również zgadza się z wywodem zawartym w zaskarżonym zarządzeniu, że brak było jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy o zwrócenie się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem

prawnym o konstytucyjność przepisu art. 523 § 2 k.p.k., gdyż wątpliwości w tej sprawie leżą jedynie po stronie obrońcy, a nie sądów.

Konieczne jest również zauważenie, że przepis art. 176 ust 1 Konstytucji RP wskazuje, że postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne i warunek w tej sprawie został spełniony, natomiast żaden przepis Konstytucji RP nie zapewnia skazanemu możliwości skorzystania z nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Kwestie te regulują jedynie przepisy rangi ustawowej. Okoliczność ta prawdopodobnie spowodowała, że obrońca niekonstytucyjność art. 523 § 2 k.p.k. odnosi do generalnej zasady równości wszystkich wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP), chociaż jest to całkowicie niezasadne, szczególnie że nie zostało w ogóle uzasadnione. Wskazać w tym miejscu jedynie na niekonsekwencję obrońcy, który kilkakrotnie w kasacji jak i w zażaleniu wskazuje na konieczność badania konstytucyjności przepisu art. 523 § 2 k.p.k. z art. 32 ust. 1 Konstytucji natomiast w uzasadnieniu kasacji powołuje się na art. 31 ust. 1 Konstytucji RP, a więc zasadę wolności człowieka, która podlega ochronie prawnej. Całkowicie niezrozumiałe jest natomiast odwoływanie się przez obrońcę do art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, a więc prawa każdego, wobec którego prowadzone jest postępowanie do posiadania obrońcy. Okoliczności te nie miały jednak jakiegokolwiek znaczenia w sprawie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

r.g.